

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobkyně: **V. Š.**

bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Davidem Zahumenským

sídlem třída Kpt. Jaroše 1922/3, 302 00 Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**

sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2022, č. j. 047391/2022/KUSK,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002, soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 22. 4. 2022 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

Příbram (dále jen „městský úřad“) ze dne 2. 2. 2022, č. j. MeUPB 12104/2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím městský úřad shledal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 261/2021 Sb. (dále jen „krizový zákon“). Přestupku se žalobkyně dopustila tím, že z nedbalosti nesplnila povinnost strpět omezení vyplývající z krizových opatření stanovených v době krizového stavu. Dne 29. 1. 2021 ve 21:05 v obci J., ulice E. čp. X, v restauraci M. J., v době nouzového stavu se žalobkyně pohybovala mimo bydliště v rozporu s povinností stanovenou fyzickým osobám podle § 31 odst. 3 písm. c) krizového zákona ve spojení s krizovým opatřením vyhlášeným usnesením vlády č. 1375 ze dne 23. 12. 2020 (dále jen „krizové opatření č. 1375“) a krizovým opatřením vyhlášeným usnesením vlády č. 56 ze dne 22. 1. 2021 (dále jen „krizové opatření č. 56“), podle kterých byl omezen volný pohyb osob na území České republiky od 21:00 do 4:59. Za přestupek městský úřad uložil žalobkyni trest napomenutí a povinnost zaplatit náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění zákona č. 261/2021 Sb. (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů.

Obsah žaloby

3. Za prvé žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nezákonného a protiústavního krizového opatření, které nebylo řádně odůvodněno. Žalobkyně odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 106/20, č. 25/2021 Sb. ÚS. Ústavní soud shledal krizové opatření, kterým vláda vydala obecný zákaz provozu podnikatelské činnosti v provozovně, za protiústavní kvůli obecnému zakazu podnikání a nedostatečnému odůvodnění. Ústavní soud tedy závazně stanovil, že nedostatečné odůvodnění zakládá protiústavnost krizových opatření. Usnesení vlády ČR č. 1334 ze dne 14. 12. 2020 (včetně jeho změn a doplnění) je protiústavní, neboť také nebylo řádně odůvodněno a použilo Ústavním soudem kritizovanou metodu regulace (plošný zákaz volného pohybu osob a následně udělované výjimky). Absence odůvodnění krizového opatření způsobuje jeho nezákonnost (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2021, č. j. 10 A 21/2021-80). V případě žalobkyně se sice nejednalo o diskriminaci při výkonu podnikání, ale o diskriminaci při aplikaci výjimek z krizového opatření obdobně jako tomu bylo v citovaném nálezu. Bez řádného odůvodnění nelze posoudit, zda byl skutečně nezbytný zákaz nakupovat zboží a služby po 21:00. Nebo zda bylo nezbytné zakázat účast na menším politickém shromáždění v restauraci, kde se scházeli zakladatelé a příznivci politické iniciativy Chcipl pes (která se následně transformovala v politickou stranu a kandidovala ve volbách do Poslanecké sněmovny v roce 2021).
4. Za druhé namítla, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, nezohlednily výjimky z krizového opatření a neuplatnily zásadu *in dubio pro reo*. Správní orgány se nevyjádřily k výjimkám, na které žalobkyně odkázala: cesta zpět do bydliště, do zaměstnání a k výkonu podnikatelské nebo jiné obdobné činnosti a k výkonu povinností veřejného funkcionáře nebo ústavního činitele, výkonu činností sloužících k zajištění služeb pro obyvatele, včetně zásobování a rozvázkové služby, neodkladné cesty, jejichž uskutečnění je nezbytně nutné i v nočních hodinách z důvodu ochrany života, zdraví, majetku nebo jiných zákonem chráněných zájmů, účast na hromadné akci dovolené podle bodu VI krizového

opatření. Žalobkyně si klade otázku, proč není shromáždění v restauraci za účelem projevu nesouhlasu s vládní politikou a opatřeními, která zásadním způsobem omezovala lidská práva a svobody, „jiným zákonem chráněným zájmem“. Žalovaný se s touto argumentací nevypořádal. Žalobkyně v té souvislosti citovala ze svého vyjádření o důležitosti a významu restaurací a kaváren v souvislosti s právem na soukromý a rodinný život.

5. Dle žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné také proto, že městský úřad nezohlednil předchozí zrušující rozhodnutí žalovaného a nezhojil vady odůvodnění. Žalobkyně citovala z předchozího zrušujícího rozhodnutí žalovaného - z prvního rozhodnutí nebylo zřejmé, čím bylo doloženo, že se žalobkyně měla nacházet ve 21:05 mimo bydliště, co bylo obsahem úředního záznamu, zda městský úřad posuzoval případnou aplikaci výjimek z krizového opatření a zároveň městský úřad neposoudil v konkrétním případě naplnění materiálního znaku skutkové podstaty. Žalovaný se dále nevypořádal s argumentací žalobkyně, že „[p]okud v dané době docházelo k zásahu ze strany policistů, tak je nutno zoblednit, kdy tento zásah započal a zda se ve skutečnosti obviněná nemusela na místě zdržet právě v důsledku zásahu policistů (to by jí pak tato skutečnost logicky nemohla být kladeno k tíži).“
6. Za třetí namítla, že se správní orgány nedostatečně a nesprávně vypořádaly s otázkou materiální stránky přestupku. Žalobkyně byla „přistižena“ jen několik minut po 21:00 a byla zcela zdráva. Materiální stránka přestupku tedy chybí, neboť se nejednalo o společenský škodlivý protiprávní čin. Žalobkyně měla důvody pro to, aby považovala krizové opatření vlády i mimořádné opatření ministerstva za nezákonné. Tomu ostatně daly soudu za pravdu.
7. Za čtvrté městský úřad řádně nevedl dokazování. Úřední záznam podle ustálené judikatury NSS nemůže sloužit jako důkaz ve správním řízení. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, čím bylo doloženo, že se žalobkyně měla nacházet ve 21:05 mimo své bydliště.
8. Za páté byla porušena ustanovení o příslušnosti správního orgánu. Příkaz byl vydán odborem občanských agend. Prvostupňové rozhodnutí však vydal odbor práva a veřejných zakázek. Vypořádání této odvolací námítky je nedostatečné. Obdobně jako je dáno právo na zákonného soudce, nemůže být libovolným způsobem měněna zodpovědná úřední osoba a odbor.

Obsah vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že krizová opatření č. 1375 a č. 56 byla v den spáchání přestupku platnými a účinnými právními předpisy, u kterých platí presumpce správnosti. Námítky žalobkyně jsou obecné a nesouvisí s těmito opatřeními. Žalobkyně sama připouští, že z opatření žádné výjimky nebyly, resp. byly natolik obecné, že nepřipouštěly jiný výklad (na rozdíl od jiných krizových opatření, které byly zrušeny). Žalobkyně v době spáchání přestupku nebyla na cestě do bydliště, ale v restauraci. Ostatně to vypověděla i sama žalobkyně při ústním jednání. Správní orgány se dostatečně vypořádaly s otázkou materiální stránky přestupku. Městský úřad zhojil nedostatky v odůvodnění, jak jej zavázal žalovaný v předchozím zrušujícím rozhodnutí. Výkon přenesené působnosti je svěřen pouze obecnímu úřadu, nikoliv konkrétnímu odboru. Změna názvu odboru proto nemá vliv na věcnou příslušnost obecního úřadu.

Obsah dalších podání žalobkyně

10. Žalobkyně v replice uvedla, že správní orgán může (předvídatelně) vnitřními předpisy určit, který odbor bude v určitých věcech rozhodovat. Pokud v téže věci rozhodují dva různé

odbory, vzbuzuje to však pochybnosti o řádném, férovém a nestranném postupu. Správní řízení je spojeno se zásadou legality a vázaností zákonem. Proto musí být jednoznačně určeno, který odbor je příslušný k projednání přestupku. Jinak by neměla smysl úprava možnosti vyloučení z projednávání věci podle § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. I ve správním řízení se v souladu s judikaturou NSS uplatní v přiměřené (nikoli absolutní podobě) zásada práva na zákonného soudce. Správní orgány porušily právo na spravedlivý proces garantovaný čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.

11. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 30. 12. 2022 odkázala na rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2022, č. j. 20 A 10/2021-71, a ze dne 22. 12. 2022, č. j. 19 A 22/2021-110, č. j. 19 A 21/2021-115, a č. j. 19 A 14/2021-116. V prvně jmenovaném rozsudku Krajský soud v Ostravě dospěl k závěru, že některá ustanovení usnesení vlády č. 1332, 1376, 78, 1334, 1375, 79, nelze aplikovat podle čl. 95 odst. 1 Ústavy, neboť jsou v rozporu s ústavním pořádkem.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 29. 1. 2021 Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Územní odbor Příbram, Obvodní oddělení Příbram V – Zdoboř (dále jen „policie“) oznámila podezření ze spáchání přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona. Přestupku se žalobkyně měla dopustit tím, že dne 29. 1. 2021 ve 21:05 byla v otevřené restauraci M. J. v obci J., ul. E. č. p. X, kde konzumovala čepované nápoje. Tím porušila čl. I krizového opatření č. 1375 (účinného ode dne 27. 12. 2020 od 0:00 do 10. 1. 2021 do 23:59), prodlouženého krizovým opatřením č. 56 [účinného od 23. 1. 2021 do 29. 1. 2021 (tužkou přepsáno na 14. 2. 2021, pozn. soudu) do 23:59], kterým byl zakázán volný pohyb osob na území celé České republiky v době od 21:00 do 4:59.
13. Přílohou oznámení je úřední záznam ze dne 29. 1. 2021, č. j. KRPS-23251-1/PŘ-2021-011123, ve kterém je uvedeno, že hlídka policie toho dne prováděla kontrolu dodržování vládního nařízení, zaměřeného na volný pohyb osob po 21:00 a na uzavření provozoven restaurací. Ve 21:05 v otevřené restauraci M. J. v obci J., ul. E. č. p. X hlídka prováděla kontrolu a zjistila, že žalobkyně popíjela nápoj u stolu v restauraci. Hlídka ji poučila, že se zde nachází již po 21:00 a vyzvala ji k zaplacení a opuštění restaurace. Žalobkyně s tím souhlasila. Hlídka ji poučila, že věc bude postoupena městskému úřadu k projednání.
14. Dne 5. 3. 2021 městský úřad (odbor občanských agend) vydal příkaz, č. j. MeUPB17679/2021, kterým žalobkyni uznala vinnou ze spáchání přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona za skutek popsany v bodě 1 tohoto rozsudku. Městský úřad uložil žalobkyni pokutu ve výši 1 000 Kč. Proti příkazu podala žalobkyně odpor.
15. Dne 27. 5. 2021 městský úřad předvolal žalobkyni k ústnímu jednání. Při ústním jednání žalobkyně uvedla, že ji policie nepoučila, pouze po ní chtěla občanský průkaz, ze kterého si vypsala nutné údaje. Policie požádala rovněž o telefonní číslo žalobkyně, které odmítla poskytnout. Z protokolu z ústního jednání dále vyplývá, že žalobkyně předložila městskému úřadu písemné vyjádření. V písemném vyjádření žalobkyně polemizovala se závažností koronavirové epidemie, správností a účinností vládních opatření, namítla

porušení práva na soukromý a rodinný život, zabývala se důležitostí a významem restaurací při odboji proti státní moci a obecně popisovala policejní postup při kontrole.

16. Dne 7. 7. 2021 vydal městský úřad rozhodnutí, č. j. MeUPB 66224/2021, kterým žalobkyni uznal vinnou ze spáchání přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona za skutek popsany v bodě 1 tohoto rozsudku. Na základě odvolání žalobkyně žalovaný dne 1. 11. 2021 zrušil toto rozhodnutí městského úřadu a věc mu vrátit k novému projednání.
17. Dne 2. 2. 2022 vydal městský úřad (odbor práva a veřejných zakázek) prvostupňové rozhodnutí (viz bod 1 tohoto rozsudku). V odůvodnění městský úřad uvedl, že je žalobkyni kladeno za vinu, že se pohybovala po 21:00 mimo bydliště, nikoliv to, že se nacházela v otevřené restauraci. Nelze přisvědčit žalobkyni, že by jednala v právním omylu. Tvzení žalobkyně, že by nevěděla, že vláda zakázala pohyb osob mimo bydliště po 21:00, je nevěrohodné. Vláda jasně stanovila, v jakých případech jsou stanoveny výjimky ze zákazu volného pohybu osob po 21:00. Nebylo prokázáno, že by se na žalobkyni některá z výjimek vztahovala. NSS nezrušil krizové opatření č. 1375 ani č. 56. Byla naplněna i materiální stránka přestupku. Žalobkyně překročila zákaz volného pohybu osob sice o pouhých pět minut, což by samo o sobě nenaplněovalo společenskou nebezpečnost přestupku dostatečnou měrou. Městský úřad však přihlédl k vyhlášenému nouzovému stavu, přeplněnosti nemocnic a ohrožení zdraví a života osob. Vláda se tak snažila reagovat na celosvětovou nepříznivou epidemiologickou situaci. Převážná část občanů se snažila omezení strpět. Žalobkyně však sama přiznala, že nesouhlasí s kroky vlády v boji s koronavirem. Ačkoliv je to její právo, musí počítat s následky nedodržování vládních opatření. Žalobkyně se mohla onemocněním nakazit a případně ho pak šířit dále. Žalobkyně nadto pochází z města V., které je vzdáleno od J. přes 80 km. Musela si tedy být všech rizik vědoma. Proto bylo jednání žalobkyně škodlivé a ohrožovalo zájem společnosti na ochranu zdraví občanů.
18. Dne 5. 2. 2022 se žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí odvolala. Odvolací námitky jsou obdobné jako námitky uplatněné v žalobě. Uvedla, že aplikovaná krizová opatření nejsou řádně odůvodněna. Městský úřad nezhojil vady odůvodnění tak, jak jej zavázal žalovaný v předchozím zrušujícím rozhodnutí. Městský úřad nezohlednil výjimky z krizového opatření, a to pro cesty do zaměstnání, k výkonu povinnosti veřejného funkcionáře, výkonu činností sloužících k zajištění služeb pro obyvatele, neodkladné cesty, jejichž uskutečnění je nezbytně nutné z důvodu ochrany života, zdraví, majetku nebo jiných zákonem chráněných zájmů, účasti na hromadné akci dovolené podle bodu VI krizového opatření. V té souvislosti citovala ze svých předchozích vyjádření o důležitosti kaváren a restaurací, „[k]de se setkávala intelligence a kde se kuly protistátní pikle. [...] labváč vypitý doma na sedačce u televize rozhodně není schopen nabravit potravu ducha, kterou dostanete jen v debatách s inteligentními lidmi, které potkáte právě na dobře vychlazenou dvanáctkou.“ V té souvislosti odkázala na právo na soukromý a rodinný život. Městský úřad vycházel z úředního záznamu, který není přípustný jako důkaz. Chybí materiální stránka přestupku. Žalobkyně nemohla nikoho ohrozit, neboť byla zdravá. Policisté měli zákazníky v restauraci nejprve poučit a vyzvat je k opuštění restaurace. Rozhodoval jiný odbor městského úřadu.
19. Dne 12. 4. 2022 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že nelze aplikovat závěry z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 106/20 na jiné krizové opatření, neboť se nejedná o zcela obdobný případ. Ústavní soud zmiňuje diskriminaci při výběru výjimek z obecného zákazu, která nebyla nijak odůvodněna. Oproti tomu nyní aplikované krizové opatření

omezilo pohyb osob obecně, pro všechny osoby však stanovilo z obecného zákazu shodné výjimky. Nejedno se tedy o diskriminaci ve smyslu neodůvodněného výběru některých druhů podnikání. Úředním záznamem, který je podkladem pro vydání rozhodnutí, bylo prokázáno, že se žalobkyně nacházela mimo bydliště v době po 21:00, nikoliv na cestě do místa bydliště. Výklad žalobkyně, že její cestou do bydliště byla restaurace, je účelový a popírá smysl krizového opatření. Žalobkyně se sice mohla cítit zdráva, virus však má určitou inkubační dobu, v níž se příznaky na subjektivně vnímaném stavu nemusely projevit. Žalobkyně předložila analýzu univerzity John Hopkins z ledna 2022 v angličtině, která není jednacím jazykem podle § 16 odst. 1 a 2 správního řádu. Nadto je datována lednem 2022. Její závěry tedy patrně vychází i z dat shromážděných po datu spáchání skutku, které nebyly v té době známy. Existují rovněž studie, jejichž závěry mohou být odlišné. Předmětem odvolacího řízení přitom není posouzení odborných studií. Jednání žalobkyně naplnilo rovněž materiální znak přestupku. Městský úřad vyhodnotil nejen existující společenskou nebezpečnost vyplývající již ze zařazení skutkové podstaty do krizového zákona, ale i konkrétní společenskou nebezpečnost jednání žalobkyně. Zájmem společnosti bylo v daném případě eliminovat šíření koronaviru a chránit zdraví obyvatel. Při epidemickém šíření infekčního onemocnění hrozí riziko, že bez přijetí opatření se bude infekce nekontrolovatelně šířit v populaci, které mohou vést k vyčerpání kapacity zdravotnického systému. Orgánem příslušným k projednání přestupku byl Městský úřad Příbram podle § 60 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Příslušnost odborů je příslušnost funkční stanovená v rámci správního orgánu příslušného k projednání přestupku.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu.

20. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
21. Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť s takovým postupem účastníci vyjádřili ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlas (žalobkyně výslovně, žalovaný mlčky). Dokazování soud pro nadbytečnost neprováděl.

Posouzení žalobních bodů

22. Než soud přistoupí k věcnému vypořádání žaloby, poukazuje na to, že se žaloba v podstatných částech zcela shoduje s textem odvolání. Žalobkyně v žalobě cituje své odvolání, případně další vyjádření a obecně konstatuje, že uplatněné námitky nebyly vypořádány, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně ovšem nijak nerozvíjí svoji názorovou oponenturu. Žalobkyně v mnohém pouze opakuje argumentaci uvedenou v odvolání, soud proto nemusí hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128, ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014-88, a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není totiž namístě, aby soud za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu

podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebral by funkci advokáta žalobkyně (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

Nepřezkoumatelnost krizového opatření a napadeného rozhodnutí

23. Žalobkyně namítá protiústavnost aplikovaných krizových opatření (žalobkyně odkazuje na krizové opatření č. 1334, v dobu spáchání přestupku však bylo v platnosti opakovaně prodlužované krizové opatření č. 1375), neboť postrádají odůvodnění. Žalobkyně vychází zejména z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 106/20. Odkázala rovněž na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2021, č. j. 10 A 21/2021-80, a několik rozsudků Krajského soudu v Ostravě.
24. Ústavní soud v usneseních ze dne 4. 1. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 40/21, a ze dne 5. 5. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 10/20, č. 10/2020 Sb. ÚS, dospěl k závěru, že usnesení o přijetí opatření omezujících pohyb osob na území České republiky má povahu jiného právního předpisu ve smyslu čl. 87 odst. 1 písm. b) a čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky. Krizové opatření č. 1375 má tedy povahu jiného právního předpisu, jehož soulad se zákonem, popř. ústavním pořádkem lze přezkoumat v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, které bylo vydáno na základě tohoto usnesení (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 6. 2021, č. j. 9 As 264/2020-51, bod 44).
25. Podle čl. I krizového opatření č. 1375 byl zakázán pohyb osob na území celé České republiky v době od 21:00 do 04:59, s výjimkou 1. cest do zaměstnání a k výkonu podnikatelské nebo jiné obdobné činnosti a k výkonu povinnosti veřejného funkcionáře nebo ústavního činitele; 4. neodkladných cest, jejichž uskutečnění je nezbytně nutné i v nočních hodinách z důvodu ochrany života, zdraví, majetku nebo jiných zákonem chráněných zájmů, [...] 6. účasti na hromadné akci dovolené podle čl. VI tohoto krizového opatření, 7. cest zpět do místa svého bydliště.
26. Podle čl. III krizového opatření č. 1375 bylo nařízeno omezit pohyb na veřejně přístupných místech na dobu nezbytně nutnou a pobývat v místě svého bydliště s výjimkou případů uvedených v čl. I a II, 2. omezit kontakty s jinými osobami na nezbytně nutnou míru.
27. Krizové opatření č. 1375 bylo prodlouženo usnesením vlády č. 12 ze dne 7. 1. 2021 do 22. 1. 2021 23:59 a dále usnesením vlády č. 56 do 14. 2. 2021 23:59. Zrušeno bylo k 30. 1. 2021 krizovým opatřením č. 79.
28. Krizová opatření č. 1375, č. 12 ani č. 56 nebyla Ústavním soudem zrušena.
29. Soud předesílá, že podstatná část námitek žalobkyně směřujících proti krizovým opatřením vlády brojí proti vadám krizových opatření v abstraktní rovině. Žalobkyně obecně zpochybňuje závěry a argumentaci správních orgánů prostřednictvím rozsáhlých citací článků, soudních rozhodnutí aj. Tvrzené vady opatření však nedostatečně konkretizuje a individualizuje ve vztahu k napadenému rozhodnutí.
30. Soud vycházel při posouzení věci z rozsudku NSS ze dne 2. 2. 2023, č. j. 4 As 86/2022-54, který se týkal skutkově obdobné věci (ostatně i argumentace stěžovatele byla obdobná jako argumentace žalobkyně, neboť v řízení vystupoval stejný právní zástupce). Krizovým opatřením č. 1375 se zabýval NSS rovněž v nedávném rozsudku ze dne 23. 10. 2023, č. j. 6 As 282/2022-39, v řízení o zásahové žalobě, jehož závěry ve vztahu ke krizovému opatření č. 1375 lze použít i v této věci. V těchto rozsudcích se NSS vyjádřil k (ne)možnosti

aplikace závěrů nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 106/20 týkajícího se maloobchodního prodeje na krizové opatření omezující volný pohyb osob.

31. V rozsudku sp. zn. 4 As 86/2022 NSS uvedl, že „[z] nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 106/20 nevyplývá požadavek na formalizované odůvodnění usnesení vlády o přijetí krizového opatření. [...] Pokud tedy Ústavní soud v dotčeném nálezu ve vztahu k přezkumu usnesení vlády o přijetí krizového opatření uvádí, že 'v podmínkách právního státu je totiž nemyslitelné, aby jakýkoliv akt orgánu veřejné moci, který zasahuje do základních práv, nebyl racionálně a přesvědčivě odůvodněn, případně aby alespoň nebylo toto jeho odůvodnění seznatelné v rámci následného soudního přezkumu', není tím myšleno formální odůvodnění, které je zákonnou náležitostí správních rozhodnutí, ale odůvodnění ve smyslu materiálním, které umožňuje Ústavnímu soudu přezkoumat důvody přijetí dotčeného právního předpisu při přezkumu jeho ústavnosti. To bude mít v případě právního předpisu zásadně podobu důvodové zprávy, ale jak uvedl ve výše citovaném nálezu Ústavní soud, může se jednat i o jiné podklady, které obsahují důvody pro přijetí přezkoumávaného právního předpisu, které musí orgán veřejné moci Ústavnímu soudu v řízení o návrhu na zrušení právního předpisu prezentovat. Právě z tohoto důvodu bylo v řízení ve věci Pl. ÚS 106/20 podstatné, že vláda nepředložila žádné odůvodnění pro přijatou regulaci maloobchodního podnikání, jelikož při jeho absenci nebylo možné objektivně přezkoumat proporcionalitu přijatého řešení, které umožňovalo některé formy maloobchodního podnikání, a jiné nikoliv. [...] Je třeba také zdůraznit, že předmětem přezkumu je v řízení o žalobě podle § 65 s. ř. s. primárně rozhodnutí správního orgánu, které usnesení vlády o přijetí krizového opatření aplikuje na konkrétní skutkové okolnosti. Při přezkumu takového rozhodnutí správního orgánu je třeba předně vycházet z toho, jakým způsobem věc posoudil správní orgán, přičemž odůvodnění usnesení vlády o přijetí krizového opatření bude namíste zkoumat tehdy, pokud žalobce vznese v žalobě námitky, jejichž vypořádání tento postup vyžaduje. Ve vztahu k této právní otázce proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že absence odůvodnění usnesení vlády o přijetí krizového opatření sama o sobě není důvodem pro nezákonnost rozhodnutí o přestupku vydaného na základě tohoto usnesení.“
32. V rozsudku sp. zn. 6 As 282/2022 NSS potvrdil závěry Městského soudu v Praze a uvedl, že „[Ú]stavní soud v nálezu Pl. ÚS 106/20 shledal vícero nedostatků krizového opatření č. 78, přičemž ústřední právní otázkou nálezu byla možná diskriminace některých skupin podnikatelů ve srovnání s jinými, neboť některým skupinám podnikatelů vláda zakázala podnikat bez ospravedlnění odlišného přístupu.“ Proto je namíste zabývat se pouze otázkou, zda výjimky ze zákazů dle krizového opatření č. 1375, které bylo podkladem pro napadené rozhodnutí, nebyly diskriminační a byly odůvodněné. NSS potvrdil závěr městského soudu také v tom, že ustanovení krizového opatření č. 1375 nebyla diskriminační a v kontextu okolností byly důvody výjimek dostatečně zřetelné přímo z ustanovení (bod 47). NSS uvedl, že „[v]ýjimky ze zákazů aplikovaných v případě stěžovatele **nebyly diskriminační, neboť se vztahovaly na všechny osoby bez rozdílu, přičemž důvody výjimek vyplývaly z povahy věci přímo ze znění ustanovení.** Výjimka ze zákazu volného pohybu dle bodu II krizového opatření č. 1375 **byla založena na účelu (například cesty do zaměstnání a k výkonu podnikatelské nebo jiné obdobné činnosti), nikoli na rozlišování kategorií osob.**“ (zvýraznil soud) Tyto závěry se sice týkaly zákazu volného pohybu během dne dle čl. II krizového opatření č. 1375, lze je však analogicky použít i na obdobné výjimky ve vztahu k zákazu volného pohybu během noci dle čl. I krizového opatření č. 1375.
33. Soud se s těmito závěry NSS ztotožňuje. Absence odůvodnění usnesení vlády o přijetí krizového opatření tedy samo o sobě nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného

rozhodnutí, přičemž žalobkyně v žalobě nevznesla námitky, na základě kterých by soud musel odůvodnění usnesení vlády o přijetí krizového opatření zkoumat. Soud se bude tedy dále zabývat přezkoumatelností napadeného rozhodnutí.

34. K otázce nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů soud v obecné rovině uvádí, že požadavek, aby se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami, návrhy a vyjádřeními účastníka řízení, plyne z § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud se odvolací orgán nevypořádá s uplatněnými odvolacími námitkami, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71).
35. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, v nichž se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat, např. tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela reagovat a neučiní tak ani implicitně (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, č. 26/2009 Sb. ÚS, a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). O nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, pokud je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31). Současně je třeba zdůraznit, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba v rámci soudního přezkumu nahlížet jako na jeden celek, tedy že se rozhodnutí mohou vzájemně argumentačně doplňovat v obou směrech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.
36. Soud dospěl k závěru, že v nyní posuzované věci správní orgány své závěry dostatečně zdůvodnily. Není pravdou, že by se nevyjádřily k tomu, proč se na jednání žalobkyně neuplatnila žádná z výjimek z krizového opatření č. 1375. Správní orgány se sice k aplikaci výjimek vyjádřily poměrně stroze (srov. body 17 a 19 tohoto rozsudku). Žalobkyně v průběhu správního řízení tolika uváděla výčet výjimek z krizového opatření. Nijak však nekonkretizovala skutkové okolnosti, které by alespoň nasvědčovaly tomu, že by se některá z výjimek mohla uplatnit. Obecné závěry správních orgánů proto obstojí. Konzumaci nápoje v restauraci nelze považovat za nezbytnou cestu ve smyslu výjimek z krizového opatření č. 1375. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla v době kontroly v restauraci, nemohla být logicky na cestě zpět do bydliště. Žalobkyně ani netvrdila, že by v tu dobu vykonávala zaměstnání, podnikatelskou či jinou činnost, nebo snad povinnost veřejného funkcionáře. Co se týče výjimky související s pořádáním hromadných akcí nebo politického

shromáždění iniciativy Chcípl pes, je nutné upozornit, že žalobkyně tuto námitku uplatnila až v žalobě. Ve vyjádření a odvolání pouze argumentovala důležitostí restaurací a kaváren. Netvrdila, že by se v kontrolované restauraci jakékoliv politické shromáždění konalo. Proto se správní orgány k této námitce logicky ani nemohly vyjádřit. Proklamace žalobkyně o významu restaurací a kaváren nenaplnuje projednatelnou odvolací (ani žalobní) námitku, na kterou by musely správní orgány (či soud) reagovat.

37. I pokud by se v restauraci konalo politické shromáždění, lze odkázat na závěry NSS ve shora citovaném rozsudku sp. zn. 4 As 86/2022: „*setkání členů a příznivců určité politické iniciativy nelze bez dalšího považovat za výkon politických práv, který by mohl požívat zvláštní právní ochranu. Ze skutkových okolností případu lze učinit závěr, že setkání v restauraci Veranda mělo charakter běžné návštěvy restauračního zařízení, tj. společenského setkání spojeného s konzumací nápojů. Lze přitom také dovodit, že toto setkání bylo nadto záměrně organizováno v rozporu s krizovými opatřeními vlády, a to zejména s ohledem na obecně známé postoje iniciativy Chcípl pes, veřejné oznámení akce na facebookových stránkách iniciativy a jednání hostů přítomných v restauraci (mezi nimi též stěžovatele), kteří přes opakované výzvy odmítali restauraci opustit.*“ Ani v nyní posuzované věci žádné podklady ve správním spisu nenasvědčují tomu, že by se mělo jednat o jinou než běžnou návštěvu restauračního zařízení, tj. společenského setkání spojeného s konzumací nápojů. Ostatně potvrdila to i žalobkyně ve svém vyjádření uplatněném v průběhu správního řízení (viz citace vyjádření žalobkyně v bodu 18 tohoto rozsudku).
38. Tvrzenou diskriminační povahu krizového opatření č. 1375 lze v posuzovaném případě tedy přezkoumávat pouze ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu, tj. ve vztahu k jednání, pro které byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku. Jak již soud uvedl, žalobkyně neprokázala, že by se na její jednání mohla (byť teoreticky) vztahovat některá z výjimek podle čl. I krizového opatření č. 1375. Její tvrzení o tom, že by mohla naplňovat jednu z výjimek, s ohledem na zjištěný skutkový stav, nemohou obstát. Z tohoto důvodu, jakož i z důvodu obecnosti argumentace žalobkyně namítající diskriminační povahu regulace obsažené v krizovém opatření č. 1375, není na místě přezkoumávat důvody, které vedly k přijetí usnesení č. 1375 a zvolenou metodu právní regulace. Z konkrétních skutkových okolností totiž nelze dovozovat, že by v důsledku krizového opatření č. 1375 bylo se žalobkyní zacházeno jinak, než s jinými subjekty ve srovnatelném postavení (srov. rozsudek NSS sp. zn. 4 As 86/2022, bod 36).
39. Lze doplnit, že NSS v rozsudku sp. zn. 4 As 86/2022-54 (bod 37) odmítl závěry v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2021, č. j. 10 A 21/2021-94 a rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2022, č. j. 20 A 10/2021-71 (ze kterého vycházejí i žalobkyní další citované rozsudky Krajského soudu v Ostravě). Zdejší soud se přitom ztotožňuje s právním názorem NSS.
40. Dle žalobkyně městský úřad nezhojil vady odůvodnění tak, jak jej zavázal žalovaný v prvním zrušujícím rozhodnutí. Této námitce nelze přisvědčit. Předně soud opakuje, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba v rámci soudního přezkumu nahlížet jako na jeden celek, tedy že se rozhodnutí mohou vzájemně argumentačně doplňovat v obou směrech. Správní orgány uvedly, z jakých podkladů vycházely při závěru, že se žalobkyně ve 21:05 nacházela mimo bydliště a co bylo obsahem úředního záznamu. Správní orgány posoudily případnou aplikaci výjimek z krizového opatření (srov. bod 36 tohoto rozsudku) a zhodnotily naplnění materiálního znaku skutkové podstaty (srov. rekapitulaci v bodech 17 a 19 tohoto rozsudku). Ostatně žalobkyně s těmito závěry správních orgánů v žalobě

polemizuje. Skutečnost, že žalobkyně se závěry správních orgánů nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.

41. Žalobkyně dále namítla, že se správní orgány nevypořádaly s tvrzením, že žalobkyně musela na místě zůstat v důsledku zásahu policistů a tato skutečnost jí proto neměla být kladena k tíži. Jak již soud uvedl, správní orgány se nemusí vypořádat s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Správní orgány řádně zjistily skutkový stav, tak jak vyplývá ze správního spisu. Z žádných podkladů ve správním spisu nevyplývá, že by žalobkyně měla v úmyslu opustit restauraci a v důsledku kontroly byla zdržena hlídkou policie. Ani tato námitka není důvodná.

Materiální stránka přestupku

42. Žalobkyně namítla, že v daném případě chybí materiální stránka přestupku. Dopustila se přestupku pouhých pět minut po zákazu a byla zcela zdráva. Nejednalo se tedy o společensky škodlivý čin.
43. Podle § 2 písm. c) krizového zákona se krizovým opatřením rozumí organizační nebo technické opatření určené k řešení krizové situace a odstranění jejích následků, včetně opatření, jimiž se zasahuje do práv a povinností osob.
44. Podle § 6 odst. 1 písm. b) krizového zákona je vláda oprávněna v době trvání nouzového stavu na nezbytně nutnou dobu a v nezbytně nutném rozsahu nařídit zákaz vstupu, pobytu a pohybu osob na vymezených místech nebo území.
45. Podle § 31 odst. 3 písm. c) krizového zákona je fyzická osoba v době krizového stavu povinna strpět omezení vyplývající z krizových opatření stanovených v době krizového stavu.
46. Podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v době krizového stavu nesplní některou z povinností podle § 31 odst. 3 písm. a), b) nebo c) téhož zákona.
47. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky se za přestupek považuje společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Přestupek je vymezen jednak pozitivním způsobem (tj. přímým označením jednání za přestupek) a dále negativním vymezením (tj. nejedná se o trestný čin). Pozitivní vymezení přestupku je vyjádřeno jednak formálními znaky uvedenými přímo v zákoně a dále materiálním znakem, který vyjadřuje míru společenské škodlivosti. Pro odpovědnost za spáchaný přestupek je nutné naplnit jak formální, tak materiální znaky přestupku. Materiálním znakem přestupku je jeho společenská škodlivost, přičemž za společensky škodlivé je považováno porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem.
48. Důvodem k přijetí krizového zákona byla společenská potřeba zvláštní právní úpravy, která by vytvořila podmínky pro řešení situací vyvolaných mimořádnými událostmi především velkého rozsahu (srov. důvodovou zprávu k návrhu krizového zákona). Vláda je oprávněna za podmínek § 6 odst. 1 písm. b) krizového zákona v době trvání nouzového stavu vydávat krizová opatření, kterými nařídí zákaz pohybu osob. Nouzový stav byl v době spáchání přestupku opakovaně prodlužován v souvislosti s celosvětovou pandemií onemocnění covid-19. V rozhodném období byl nouzový stav vyhlášen usnesením vlády č. 957 ze dne 30. 9. 2020, od 0:00 dne 5. 10. 2020 na dobu 30 dnů. Nouzový stav byl prodloužen do 20. 11. 2020 usnesením vlády č. 1108 ze dne 30. 10. 2020, dále prodloužený do 12. 12. 2020

usnesením vlády č. 1195 ze dne 20. 11. 2020, dále prodloužený do 23. 12. 2020 usnesením vlády č. 1294 ze dne 10. 12. 2020, dále prodloužený do 22. 1. 2021 usnesením vlády č. 1373 ze dne 23. 12. 2020 (a to na základě souhlasu Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky uděleného jejím usnesením č. 1443 ze dne 22. 12. 2020), konečně dále prodloužený do 14. 2. 2021 usnesením vlády č. 55 ze dne 22. 1. 2021, a to na základě souhlasu Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky uděleného jejím usnesením č. 1459 ze dne 21. 1. 2021.

49. Vláda v té době přijímala řadu krizových opatření, která měla zabránit nekontrolovatelnému šíření onemocnění mezi obyvatelstvem a minimalizovat možná související rizika (předmětem soudního přezkumu přitom není efektivita vládních kroků). Podle § 31 odst. 3 písm. c) krizového zákona má fyzická osoba povinnost strpět omezení vyplývající z krizových opatření, jinak se vystavuje riziku přestupkové odpovědnosti. Krizové opatření č. 1375 mj. nařídilo zákaz volného pohybu osob po 21:00 se stanovenými výjimkami. Nejde přitom samo o sobě o konkrétní časový úsek. Neplatí premisa žalobkyně, že v nějaké toleranci od stanoveného času by nebyl přestupek společensky škodlivý a poté již ano (tedy že by platila nějaká „akademická čtvrt hodinka“). Veřejnost si musela být vědoma toho, že aby skutečně dodržela zákaz volného pohybu od 21:00, musí si počínat tak, aby ve 21:00 již byla v místě bydliště (s připuštěnými výjimkami). Ostatně vláda omezila volný pohyb osob i během dne (srov. čl. II krizového opatření č. 1375) a nařídila obecně omezit pohyb na veřejně přístupných místech na dobu nezbytně nutnou a pobývat v místě svého bydliště s výjimkou případů uvedených v čl. I a II (srov. čl. III krizového opatření krizového opatření č. 1375). Apelovala tedy na veřejnost omezit kontakt s jinými osobami na nezbytně nutnou míru i mimo dobu stanoveného zákazu volného pohybu osob po 21:00.
50. Žalobkyně však očividně neměla v úmyslu dodržet zákaz volného pohybu od 21:00, neboť v tu dobu stále konzumovala nápoj v restauraci v obci vzdálené 80 km od svého bydliště. Na to ostatně městský úřad upozornil (srov. bod 17 tohoto rozsudku). Tvrzení žalobkyně, že se v době spáchání přestupku cítila zdravá, nemá vliv na posouzení naplnění materiálního znaku přestupku. Krizové opatření nestanovilo výjimku pro osoby, které se cítí být zdravé. Zákaz volného pohybu osob platil pro všechny osoby bez rozdílu. Slovy NSS, výjimky byly založeny na účelu (například cesty do zaměstnání a k výkonu podnikatelské nebo jiné obdobné činnosti), nikoli na rozlišování kategorií osob. Je obecně známou skutečností, že v období ledna 2021 se onemocnění covid-19 začalo nekontrolovatelně šířit mezi obyvatelstvem a zdravotnický systém byl v tu dobu velmi přetížen. Proto se vláda snažila všemi možnými způsoby omezit volný pohyb osob tak, aby zamezila dalšímu šíření. Soud tedy přisvědčuje správním orgánům, že materiální znak přestupku byl naplněn.

Námítky k procesnímu postupu

51. Žalobkyně namítla, že městský úřad neprovedl řádné dokazování, neboť úřední záznam nelze použít jako důkaz.
52. Soud předně uvádí, že nelze bez dalšího směřovat úřední záznamy o podání vysvětlení s těmi, které obsahují toliko vlastní popis skutkového děje a učiněných kroků ze strany samotných policistů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, nebo ze dne 20. 9. 2017, č. j. 4 As 135/2017-42). Ohledně otázky použitelnosti úředních záznamů prošla judikatura NSS vývojem spočívajícím v postupném vyjasňování jednotlivých situací. Původní judikatura vycházela z absolutní nepoužitelnosti úředního záznamu o přestupku a oznámení o přestupku jako důkazů v přestupkovém

řízení. Pozdější judikatura závěry uvedené v citovaných rozsudcích upřesnila tak, že listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku postačují, pokud existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tyto závěry NSS vyslovil například v rozsudcích ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, nebo ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48). Právní názor uvedený v rozsudku č. j. 4 As 118/2013-61 aproboval i Ústavní soud, který v usnesení ze dne 13. 11. 2014 ve věci sp. zn. III. ÚS 1838/14 uvedl, že „[i] v tomto směru může Ústavní soud odkázat na napadená rozhodnutí a ústavně konformní závěr judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž dokumenty obvykle obsažené v příslušném spisu (tj. oznámení o přestupku spolu s úředním záznamem o podezření z přestupku, záznam o přestupku, ověřovací list k radarovému zařízení, výpis z evidenční karty řidiče) zpravidla postačují k vydání rozhodnutí o spáchání či nespáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti. Další dokazování je pak potřeba provádět pouze v případech, kdy z účastníkem řízení uplatněných námitek vyplývají důvodné pochybnosti o správnosti výroku o vině či trestu.“

53. Dřívější obecné judikaturní pasáže o absolutní nepřípustnosti úředního záznamu jako důkazu tedy aktuální judikatura vykládá tak, že podezřelého z přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti němu jakékoliv jiné důkazy. Judikatura setrvává na povinnosti vyslechnout zasahující policisty v situacích, v nichž o přestupku nebyl a často s ohledem na jejich povahu ani nemohl být pořízen exaktní doklad typu fotografie nebo videozáznamu (např. držení telefonu za jízdy, nepřipoutání se bezpečnostním pásem atd.).
54. Jak soud popsál shora, v nyní projednávané věci správní orgány nevycházely výhradně z úředního záznamu bez jakýchkoliv jiných důkazů. Správní orgány vycházely z oznámení o přestupku, z vyjádření žalobkyně při ústním jednání a jejích písemných vyjádření. Žalobkyně nijak nerozporovala skutkový průběh, tedy to, že by se v 21:05 nacházela v restauraci a nikoliv v místě svého bydliště. Pouze namítala, že jí policie nepoučila o podezření ze spáchání přestupku a že není zřejmé, jestli právě z důvodu kontroly nezůstala v restauraci po 21:00 (k tomu srov. výše). Případná absence poučení není pro posouzení přestupkové odpovědnosti rozhodné. Žalobkyně v průběhu správního řízení nerozporovala, že se nacházela v restauraci. I kdyby soud připustil, že kontrola policie byla zahájena ještě ve 21:00, žalobkyně by stále porušovala zákaz volného pohybu osob. Jak soud uvedl výše, není tak zásadní samotný časový úsek, neboť každý měl uzpůsobit své jednání tomu, aby ve 21:00 již byl v místě svého bydliště (až na stanovené výjimky). V odvolání ani v žalobě žalobkyně netvrdila žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by měly správní orgány pominout.
55. Správní orgány tedy dostatečně zjistily skutkový stav tak, aby mohla být žalobkyně bez důvodných pochybností uznána vinnou ze spáchání uvedeného přestupku a shromážděné listiny je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku.
56. Konečně žalobkyně rozporovala, že příkaz vydal jiný odbor městského úřadu, než který vydal prvostupňové rozhodnutí.
57. Podle § 60 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že nestanoví-li zákon jinak, je správním orgánem příslušným k řízení obecní úřad obce s rozšířenou působností.
58. Z hlediska dodržení podmínek věcné příslušnosti je lhostejné, který organizační útvar správního orgánu je vnitřními předpisy povolán k tomu, aby o věci rozhodoval. Žalobkyně

se mýlí, neexistuje zákonné ani ústavní právo na „svého úředníka“ obdobné právu na zákonného soudce. Oprávnění městského úřadu stanovit a případně podle své úvahy a potřeby i měnit pravidla pro přidělování jednotlivých správních agend jednotlivým organizačním útvarům není nijak limitováno (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 11. 2021, č. j. 44 A 73/2019-59, bod 17). Změna odboru tedy nezakládá vadu řízení, pro kterou by byla napadené rozhodnutí nezákonné.

Závěr a náklady řízení

59. Vzhledem k tomu, že uplatněné žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
60. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. listopadu 2023

Mgr. Martina Kotouček Mikolášková, v. r.
soudkyně